

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
e-mail: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

čj. UOOU-04205/13-5

Praha 11. června 2013

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernská 18, Praha 1

osobně: *1/10* obálka: _____

Došlo dne: **12 -06- 2013**

2 krát *kolky* příloh (3)
podpis

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 PRAHA 1

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu
ke sp. zn. 10 A 72/2013

Žalobce: SOLUS, zájmové sdružení právnických osob
se sídlem Antala Staška 510/38, 140 00 Praha 4
IČ: 69346925

zastoupen: Mgr. Marií Janšovou, advokátkou
se sídlem Husova 5, 110 00 Praha 1

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

DVOJMO

K výzvě Vašeho soudu podává Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“ nebo „žalovaný“) ve stanovené lhůtě jednoho měsíce (výzva s žalobou byla Úřadu doručena dne 13. května 2013) následující vyjádření žalovaného k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Současně žalovaný soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci, tj. kontrolní spis čj. INSP2-4684/12-38.

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti a souhlasí s projednáním věci bez jednání.

I.

Žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 12. února 2013 čj. INSP2-4684/12-38 bylo vydáno v rámci kontroly vedené Úřadem s žalobcem.

Kontrolou u žalobce provedenou v období od 7. června 2012 do 24. srpna 2012 inspektorem Úřadu MVDr. Františkem Bartošem, která byla ukončena kontrolním protokolem zn. INSP2-4684/12-33 ze dne 30. října 2012, bylo zjištěno, že žalobce zpracovává v dlužnickém registru SOLUS osobní údaje [redacted] a [redacted] i po odvolání jejich souhlasu s takovým zpracováním osobních údajů.

Námítky žalobce proti kontrolnímu protokolu byly vypořádány napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu čj. INSP2-4684/12-38 ze dne 12. února 2013, které nabylo právní moci dne 14. února 2013.

II.

Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí předsedy Úřadu čj. INSP2-4684/12-38 ze dne 12. února 2013 v plném rozsahu, tedy ve výrocích I. až XI.

Žalovaný uvádí k takto podané žalobě, že je z části nepřipustná. Soudnímu přezkumu dle žalovaného podléhá pouze uložené opatření k nápravě, a nikoliv samotná kontrolní zjištění a jejich právní posouzení (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 95/2010-64 nebo čj. 5 As 14/2011-64). Z tohoto důvodu se žalovaný domnívá, že rozhodnutí čj. INSP2-4684/12-38 nelze přezkoumat ve výrocích I. až VII. a v tomto rozsahu by žaloba měla být odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Ve vztahu k výroku VIII. žalovaný uvádí, že tímto výrokem bylo vyhověno námítce žalobce proti uloženému opatření k nápravě a toto opatření bylo zrušeno, byť z jiného důvodu, než který žalobce uváděl. Podle § 68 písm. d) s.ř.s. je nepřipustná žaloba tehdy, směřuje-li jen proti důvodům rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že pokud žalobce výslovně svoji žalobu směřuje i proti tomuto výroku rozhodnutí, který je pro něj příznivý, je to pouze ve vztahu k jeho odůvodnění; i v této části tedy žalovaný navrhuje odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

III.

Vlastní žalobu proti uložené povinnosti provést likvidaci osobních údajů [redacted] ve znění tak, jak byla upravena výrokem X. napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu čj. INSP2-4684/12-38 poté žalobce odůvodňuje tím, že souhlas se zpracováním osobních údajů je neodvolatelný, i v případě, pokud by byl odvolatelný, je žalobce oprávněn osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu subjektu údajů, a dále, že rozhodnutí je v rozporu se zásadou ochrany veřejného zájmu. Všechny argumenty a žalobní důvody jsou v zásadě shodné s obsahem námítek, které žalobce podal proti kontrolnímu protokolu a se kterými se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí.

K otázce odvolatelnosti souhlasu se zpracováním osobních údajů žalovaný na prvním místě zdůrazňuje, že ze zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ani ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů nevyplývá, že by souhlas se zpracováním osobních údajů, byť udělený na dobu určitou, nebyl odvolatelný, jak se snaží dovozovat žalobce. Nepochybně jsou to rovněž ataky subjektů, jako je žalobce, které vedou evropského zákonodárce k tomu, zakotvit toto právo každého subjektu údajů výslovně do nově připravovaného návrhu evropského nařízení, které má nahradit směrnici 95/46/ES, aby byly do budoucna veškeré pochybnosti vyloučeny.

Žalovaný k věci samé uvádí, že souhlas je jednostranným soukromoprávním úkonem fyzické osoby, kterým tato dává svolení se zpracováním svých osobních údajů, tedy se zásahem do svého osobnostního práva. Má-li být zachován respekt k důstojnosti člověka a respekt k jeho soukromí, mimo jiné vyjádřený v nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/10 („*Jinými slovy, právo na soukromí garantuje rovněž právo jednotlivce rozhodnout podle vlastního uvážení, zda, popř. v jakém rozsahu, jakým způsobem a za jakých okolností mají být skutečnosti a informace z jeho osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům. Jde o aspekt práva na soukromí v podobě práva na informační sebeurčení, výslovně garantovaný čl. 10 odst. 3 Listiny*“), je zřejmé, že je to právě a pouze fyzická osoba, která se rozhoduje, kdy svolí k zásahu do svého soukromí (zpracování osobních údajů) a kdy toto svolení případně odvolá. Ostatně, podle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod může každý činit to, co není zákonem zakázáno, přičemž žádný zákon subjektu údajů nezakazuje odvolat souhlas se zpracováním osobních údajů (oproti stavu do přijetí novely č. 439/2004 Sb., kdy bylo možné si neodvolatelnost sjednat).

Ke srovnání se souhlasem dle § 105 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), je nutné uvést, že souhlas vlastníků sousedních nemovitostí je podmínkou pro udělení souhlasu stavebního úřadu s ohlášenou stavbou; právo realizovat stavbu je tedy odvislé od existence souhlasu stavebního úřadu jako veřejnoprávního aktu a nikoliv od trvání souhlasu vlastníka sousední nemovitosti (ten je pouze podmínkou pro jeho udělení). Proto tento příklad žalobce není pro otázku zpracování osobních údajů na základě souhlasu relevantní.

Skutečnost, že žalobce konzultoval s Úřadem otázku délky, na kterou je souhlas udělován, nijak nesouvisí s možností tento souhlas odvolat, ale s jeho povinností správce dle § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná stanovenému účelu a po uplynutí této doby je zlikvidovat.

To, že se žalobce, resp. jeho členové, rozhodl vytvořit dlužnický registr způsobem, který se nyní ukazuje jako nevhodný (v případě, kdy dojde k odvolání souhlasu), ještě dle žalovaného není důvodem pro to, aby se výklad příslušných právních předpisů týkajících se ochrany soukromí a ochrany osobních údajů přizpůsoboval potřebám a zájmům žalobce, resp. v něm sdružených podnikatelských subjektů. Je nepochybně pravdou, že v případě rozšířeného odvolávání souhlasů bude mít registr žalobce nízkou či nulovou vypovídací hodnotu, toto riziko zde existuje ovšem nezávisle na odvolání souhlasu, neboť aby byl souhlas se zpracováním osobních údajů platným, mj. tedy i svobodným a dobrovolným ve smyslu § 4 písm. n) zákona č. 101/2000 Sb., nemohou jednotliví členové žalobce podmiňovat uzavření vlastní smlouvy (o úvěru, o telekomunikačních službách, o dodávkách elektrické energie) tím, že klient takový souhlas udělí. To tedy znamená, že i nyní je pouze na klientovi, zda vůbec souhlas se zpracováním udělí, a tedy i nyní je zde riziko (resp. pochybnost) o vypovídací hodnotě registru žalobce z hlediska jeho úplnosti.

Tvrzení žalobce o tom, že žalovaný věděl o neodvolatelnosti souhlasu z předchozích kontrol, resp. že se někteří jeho zaměstnanci měli vyjádřit v opačném smyslu, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bez významu, neboť Úřad nikdy ve svém rozhodnutí či kontrolním protokolu takový postup výslovně neakceptoval jako zákonný. Naopak, ve stanoviscích č. 2/2008 a č. 2/2011 jednoznačně prezentoval svůj právní názor na to, že každý subjekt údajů může kdykoliv a bez újmy souhlas se zpracováním osobních údajů odvolat.

Závěrem k tomuto žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že pokud by měl soud pochybnosti o výkladu směrnice 95/46/ES a otázky, zda tato směrnice stanovuje souhlas poskytnutý na dobu určitou jako neodvolatelný, navrhuje, aby se v souladu s čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie obrátil na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou.

IV.

K otázce možnosti zpracování osobních údajů v dlužnickém registru žalobce bez souhlasu subjektu údajů na základě výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. žalovaný uvádí, že se jedná naprosto zjevně o účelovou argumentaci, kterou se žalobce snaží „zachránit situaci“ ve chvíli, kdy si uvědomil, že odvolání souhlasu by relevanci jeho registru ohrozilo. Je zjevné, že do této doby žalobce, stejně jako všichni jeho členové, vždy svým klientům a veřejnosti prezentovali to, že zpracovávají osobní údaje v dlužnickém registru pouze na základě jejich svobodného a dobrovolného souhlasu. Z hlediska zásahu do soukromí je ovšem nový postoj žalobce nepochybně kvalitativně naprosto odlišný, neboť znamená, že žalobce se snaží vůči klientům svých členů vystupovat z pozice vrchnostenské (pozice silnějšího), tj. z pozice někoho, kdo bez jejich souhlasu vede a vytváří negativní registr (ekonomicky) nevhodných a rizikových osob. Srovnávání takového postupu se vstupem na sousedův pozemek je absurdní a současně pro posouzení dané věci zjevně irelevantní.

Žalovaný se dále domnívá, že argumenty žalobce ve vztahu k odůvodnění existence dlužnického registru bez souhlasu subjektů údajů povinností odborné péče, povinností posouzením úvěruschopnosti spotřebitele či dalšími důvody (rozpor se směrnicí 200/48/ES či 95/46/ES, absencí alternativních možností), ani v jednom případě nezakládají jeho oprávnění zpracovávat osobní údaje na základě ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Žalobce zjevně marginalizuje, resp. výslovně opomíjí, že se jako subjekt soukromého práva (byť u jeho motivace nelze zcela vyloučit i zájmy bezpečnostních složek, k tomu viz dále) rozhodl vytvořit databázi nevhodných osob, resp. problematických spotřebitelů. V daném případě jsou tyto osoby nevhodné proto, že i bez existence soudního rozsudku zde existuje rozhodnutí některého z členů žalobce, že se jedná o dlužníky, přičemž je vůči nim všemi členy žalobce takto i přistupováno. O přístupu žalobce vypovídá také to, že Úřad v současné době prověřuje případy, kdy došlo naprosto jednoznačně ke zneužití osobních údajů konkrétní osoby k uzavření falešné úvěrové smlouvy, a přesto žalobce, resp. jeho členové odmítají takové osoby z dlužnického registru vyřadit.

Je tedy zjevné, že zde existuje negativní registr (blacklist), který si určitá skupina podnikatelských subjektů rozhodla za účelem ochrany svých ekonomických zájmů vytvořit. Není přitom bez významu, že v České republice existuje těchto dlužnických registrů více, a také to, že některé významné subjekty finančního trhu se nepodílejí ani na jednom z těchto registrů (např. Provident Financial s.r.o.). Už výše popsany stav tak fakticky znamená, že ačkoliv žalobce akcentuje nutnost odborné péče svých členů, resp. povinnosti podle zákona č. 145/2010 Sb., stejně toho objektivně nemůže prostřednictvím jím vedeného registru dosáhnout, neboť není tvořen údaji od všech subjektů, které poskytují finanční služby. Zařazení poskytovatelů telekomunikačních služeb nebo energií poté zpochybňuje zaměření takového registru na plnění povinností dle zákona č. 145/2010 Sb., a především vyvolává otázku, kde až se může tento registr zastavit (stanou se členy plynáreny, vodovody a kanalizace, budou jednou přispívat svými dlužníky dopravní podniky, majitelé nemovitostí dlužníky na nájemném atd.). Akceptace výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. by fakticky vedla k tomu, že sebemenší tvrzená pohledávka (ať již oprávněná nebo neoprávněná) se může kdykoliv stát součástí takového registru, a záleží jenom na rozhodnutí členů žalobce, koho dalšího mezi sebe přijmou. Argumentaci odpovědným hodnocením zájemců a seberegulací ze strany žalobce nepovažuje žalovaný za relevantní, neboť není podložena zákonem, a nic nebrání žalobci svoje rozhodnutí změnit. Žalovaný je tedy přesvědčen, že charakter a obsah žalobcem vedeného registru a jeho důsledky pro osoby, jejichž údaje jsou v něm vedeny, vyžaduje pro to, aby mohl být veden bez souhlasu subjektů údajů, nikoliv parciální ekonomické zájmy určité skupiny, ale výslovně zakotvení v zákoně. Do té doby je možné osobní údaje v registru zpracovávat pouze se souhlasem subjektů údajů, a to s riziky vyplývajícími z možnosti odvolání tohoto souhlasu.

Otázka odborné péče a žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 1726/2006 nepředstavují dle žalovaného právní titul pro vytvoření dlužnického registru. Povinnost postupovat s odbornou péčí je nepochybně omezena na legální prostředky ověření si informací sdělených potenciálním smluvním partnerem. V současné době je tímto legálním prostředkem dlužnický registr (i žalobcův) zřízený na základě souhlasů dlužníků, a to těch, kteří tento souhlas neodvolají. Skutkově poté otázka řešená ve sporu před Nejvyšším soudem nemá s existencí dlužnických registrů žádnou souvislost.

Stejně závěry poté dle žalovaného platí i pro povinnost stanovenou v § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. Žalovaný je toho názoru, že z uvedeného ustanovení nelze žádnou výkladovou metodou dovodit možnost vzniku dlužnického registru vedeného bez souhlasu subjektu údajů. Pokud by taková povinnost z tohoto ustanovení měla vyplývat, nepochybně by musela být stanovena explicitně, včetně toho, kdo vůbec takový registr má vést, jak dlouho jsou v něm údaje uchovávány, komu mohou být zpřístupněny atd. Jedná se o základní požadavek legality pro zásah do soukromí ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, který požaduje určitou a předvídatelnou právní normu, na jejímž základě lze teprve takto rozsáhlou databází osobních údajů vytvořit (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci S. a Marper proti Spojenému království, § 95 a násl., nebo také nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/10, body 37 a 40). Současně žalovaný uvádí, že pokud bylo úmyslem evropského zákonodárce uložit členským státům, aby měly dlužnické registry vedené bez souhlasu dotčených osob, ačkoliv nic takového ani z čl. 8 odst. 1 směrnice 2008/48/ES nelze dovodit, poté zřejmě došlo k nedostatečné transpozici této směrnice, kterou ovšem nelze nahrazovat výkladem zákona č. 101/2000 Sb. způsobem, jakým to činí žalobce, tedy popřením práva na soukromí a upřednostněním podnikatelských zájmů jeho členů, které reprezentuje.

Žalovaný zdůrazňuje, že nijak neomezuje právo, resp. na základě § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. nyní i povinnost (pouze) některých členů žalobce nahlížet do dlužnických registrů. Je ovšem zjevné, že právní základ, na kterém je dlužnický registr veden, není v rámci Evropské unie harmonizován a povinnost takové harmonizace ani z žádného předpisu nevyplývá. Je tedy pouze na České republice a jejím zákonodárci, že se rozhodl nepřijmout zvláštní právní úpravu, která by opravňovala vedení dlužnického registru i bez souhlasu klientů, a je výlučně podnikatelským rizikem členů žalobce, a rizikem samotného žalobce, že se rozhodl zřídit dlužnický registr na základě souhlasů subjektů údajů, které si nelze od 26. července 2004 sjednat jako neodvolatelné. Veškeré úvahy žalobce o povinnosti odborné péče a ochraně spotřebitele jsou nepochybně správné v té části, ve které je žalobce bude plnit prostřednictvím dlužnického registru v podobě, která je zákonná, tedy pouze se souhlasu subjektů údajů. Z tohoto důvodu není třeba stanovisko České národní banky, neboť ta není ani ze zákona oprávněna k posouzení toho, zda zpracování osobních údajů v dlužnické databázi může probíhat bez souhlasu subjektů údajů. Současně dle § 19 zákona č. 145/2010 Sb. vykonává dozor nad jeho dodržováním primárně Česká obchodní inspekce a Česká národní banka pouze u omezeného počtu subjektů, které ovšem mají k dispozici bankovní registr dle § 38a zákona č. 21/1992 Sb., o bankách. Ve vztahu k bankovnímu registru poté žalovaný uvádí, že úvahy žalobce o tom, že § 38a zákona č. 21/1992 Sb. představuje pouze prolomení bankovního tajemství, jsou opět zjevně účelovou snahou ospravedlnit svůj postup, neboť uvedené ustanovení představuje také dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. právní povinnost pro zpracování osobních údajů v bankovním registru (výměnu informací mezi bankami), a bez tohoto ustanovení by i banky mohly informace sdílet pouze se souhlasem subjektů údajů.

K tvrzenému rozporu se směrnicí 95/46/ES žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se s argumentací žalobce vypořádal. Pouze ve stručnosti lze konstatovat, že žalobce zřejmě nepochopil rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci ASNEF (C-469/10), neboť ten se týká situace, kdy zákon stanovuje omezení pro zpracování osobních údajů způsobem, který je v rozporu s čl. 7 písm. f) směrnice 95/46/ES. Naopak rozhodnutí dozorového orgánu vydané v souladu se zákonem takovým omezením být z povahy věci nikdy nemůže.

K otázce existence alternativy žalovaný uvádí, že tato skutečnost není okolností, která by při aplikaci ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. byla významná. Je zcela standardní situací, kdy alternativa pro určitý záměr správce neexistuje a jediným způsobem, jakým může tento správce zpracovávat osobní údaje, je souhlas subjektu údajů. Neplatí tedy, že každý cíl, resp. účel zpracování, musí být pro správce dosažitelný zpracováním osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů.

K ústavněprávní rovině dlužnického registru žalovaný uvádí, že závěry žalobce považuje za nesprávné a zkreslené. Jak již bylo uvedeno výše, právo na informační sebeurčení zahrnuje primárně právo každého rozhodnout o tom, komu a za jakých podmínek budou jeho osobní údaje sdělovány (viz nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/10). Zásah do tohoto práva je možný pouze, pokud je stanovený zákonem, sleduje legitimní účel a je proporcionální, tedy přiměřený sledovanému účelu. Žalovaný je přesvědčen, že majetkový zájem členů žalobce na udržení či vytváření zisku z jejich podnikatelské činnosti a minimalizaci podnikatelského rizika není přiměřeným důvodem pro zásah do soukromí jejich klientů. Právní řád umožňuje v případě, kdy klient nesplácí poskytnutou půjčku či službu, členům žalobce svoje práva uplatňovat před soudy a následně vymáhat např. prostřednictvím soudních exekutorů, proto jistě nelze hovořit o omezení či zásahu do jejich práva vlastnit či chránit svůj majetek ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Úvaha žalobce o tom, že vytvoření databáze není zásahem do soukromí a že tím je až neoprávněné předání osobních údajů třetí osobě, je v zásadním rozporu s vnímáním práva na soukromí jak v judikatuře Ústavního soudu, tak Evropského soudu pro lidská práva. Je nepochybné (i díky řadě historických zkušeností), že jakékoliv vytváření databází, evidencí, registrů (nejenom negativních) významným způsobem zasahuje do soukromí každého, a proto musí být zákonné, důvodné a proporcionální sledovanému účelu a cíli a v případě negativních databází by dle názoru žalovaného mělo být vždy podloženo výslovnou zákonnou úpravou právě s ohledem na charakter shromažďovaných informací (tj. negativní informace o člověku).

V.

K problematice zásady ochrany veřejného zájmu žalovaný předně uvádí, že na základě příloh žaloby a jednotlivých vyjádření Ministerstva vnitra (pod které spadá Policie České republiky), Generální inspekce bezpečnostních sborů a Národního bezpečnostního úřadu (se kterým má dokonce žalobce jakousi dohodu o sdílení informací) má významné pochybnosti o tom, zda lze na registr dlužníků, který žalobce vede, nahlížet pouze jako na soukromoprávní evidenci. Z uvedených vyjádření vyplývá zjevný zájem bezpečnostních složek státu na existenci tohoto registru, ačkoliv si jsou samy vědomy, že zákon jim samotným takovou evidenci nedovoluje vytvářet. Je tedy otázkou, zda tento registr není mj. důsledkem objednávky státu (jeho bezpečnostních složek, které z povahy věci mají zájem na co největším množství informací o svých občanech) a snahou obejít čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle které lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem. Žalovaný je tedy toho názoru, že soud by měl považovat registr dlužníků také za registr veřejné moci a takto posuzovat jeho zákonnost a ústavní konformitu.

Výše uvedenému poté odpovídá i snaha žalobce prezentovat jako jediný veřejný zájem společenský zájem na prevenci předlužení spotřebitelů (za čímž se ovšem očividně skrývá snaha minimalizovat rizika vlastního podnikání). Žalovaný je přesvědčen, že při svém rozhodování k existenci veřejného zájmu přihlédl, a to tak, že za silnější v tomto případě považuje veřejný zájem na zachování soukromí každého člověka.

K vyjádření Ministerstva vnitra poté žalovaný uvádí, že z právního hlediska je naprosto bez významu, neboť je to pouze Úřad, kdo je dle § 2 a 29 zákona č. 101/2000 Sb. oprávněn k výkonu dozoru nad zpracováním osobních údajů. Uvedené stanovisko lze naopak považovat za snahu Ministerstva vnitra v rozporu s § 28 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. zasahovat do jeho nezávislého postavení a činnosti. Žalovaný tedy zdůrazňuje, že není jakkoliv povinen se řídit nebo přihlížet ke stanovisku Ministerstva vnitra týkajícího se výkladu

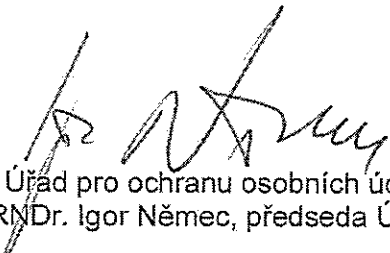
zákona č. 101/2000 Sb. a takové stanovisko nemá žádný význam či závaznost ani pro samotné správce nebo subjekty údajů.

VI.

Žalovaný dále uvádí, že žaloba neobsahuje žádné žalobní důvody, proč jsou výroky IX. a XI. rozhodnutí předsedy Úřadu čj. INSP2-4684/12-38 nezákonné. Uvedené výroky se týkají námitek proti opatření k nápravě spočívajícím v povinnosti informovat [REDAKCE] a [REDAKCE] o provedené likvidaci osobních údajů, přičemž likvidaci je správce povinen provést vedle splnění opatření k nápravě dle § 40 zákona č. 101/2000 Sb. také v případech uvedených v § 20 zákona č. 101/2000 Sb.

VII.

S ohledem na uvedené se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a založená na nesprávném právním názoru žalobce, a proto navrhuje, aby žaloba byla ve vztahu k výrokům I. až VIII. odmítnuta [§ 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.] a ve vztahu k výrokům IX. až XI. zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu

